

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 26Co/26/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2615205965
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Jozef Mačej
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2615205965.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd V Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Jozefa Mačēja a členov senátu JUDr. Daniela Ilavského a Mgr. Michala Novotného v spore žalobcu: I. Y., nar. X. O. XXXX, X. XXX/XX, F., proti žalovanej: U. Y., rod. U., nar. XX. U. XXXX, E. XXX/XX, F., o zaplatenie 87,43 eur a príslušenstva, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Senica z 24. novembra 2017 č. k. 7C/320/2015-123, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

II. Žalovaná má voči žalobcovi nárok na náhradu účelne vynaložených trov odvolacieho konania vo výške 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť mu 87,43 eur a príslušenstvo z dôvodu, že so žalovanou sú bývalí manželia, pričom ich manželstvo bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Senica sp. zn. 5C/127/2014 zo dňa 22.9.2014, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 23.11.2014, pričom so žalovanou sú vlastníkmí trojizbového bytu v F., X. ul. XXX/XX, byt č. XX, z ktorého sa žalovaná 29.5.2015 odsťahovala a on zaplatil za obdobie od 1.11.2014 do 30.4.2015 koncesionárske poplatky vo výške 27,84 eur, za obdobie od 12.1.2015 do 12.6.2015 nedoplatok na spotrebu elektriny vo výške 7,64 eur + poplatok za platbu v banke v sume 1,50 eur, zaplatil výmenu vodovodnej batérie v sume 57 eur, výmenu sifónu v kúpeľni v sume 23,30 eur a za prácu 20 eur, v máji 2015 daň z nehnuteľnosti vo výške 9 eur, poisťné za byt vo výške 18,32 eur a odber elektriny za mesiac apríl vo výške 20 eur. Uvedené platby uskutočnil žalobca v čase od právoplatnosti rozsudku o rozvode manželstva do dňa odchodu žalovanej zo spoločnej domácnosti, preto žiadal, aby mu žalovaná uhradila 1/2 uvedených platieb, teda sumu 68,38 eur a sumu koncesionárskych poplatkov vo výške 27,84 eur žiadal zaplatiť celkom, pretože je osobou ZŤP, v dôsledku čoho je oslobodený od platenia koncesionárskych poplatkov, z čoho žalovaná profitovala. Spolu celkovo žiadal zaplatiť 96,22 eur mínus polovica prevzatého preplatku za plyn v sume 8,79 eur (17,58/ 2), teda sumu 87,43 eur, ktorú sumu mu žalovaná neuhradila.

2. Napadnutý rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ustanovení § 144, § 146 a § 149 ods. 4 O. z. (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov), vecne potom tým, že z vykonaného dokazovania a zisteného stavu veci súd vyvodil ten právny záver, že žaloba nebola podaná dôvodne. Ak sa manželia nedohodnú o spôsobe a rozsahu užívania spoločnej veci, o dispozícii s ňou, o spôsobe a rozsahu nákladov na ňu vynaložených alebo o iných obdobných právach a povinnostiach vyplývajúcich z bezpodielového spoluvlastníctva, rozhodne na návrh niektorého z manželov súd. Takéto právo patrí každému z manželov počas trvania manželstva. Toto právo však

zostáva manželom zachované aj po zániku ich manželstva, kým nebude vyporiadané bezpodielové spoluvlastníctvo manželov, buď dohodou alebo súdnym rozhodnutím alebo zo zákona (ex lege) uplynutím trojročnej lehoty uvedenej v ustanovení § 149 ods. 4 O. z. V súdnej veci stranám zaniklo rozvodom ich manželstva dňa 23.10.2014 bezpodielové spoluvlastníctvo manželov, avšak doteraz nie je právoplatne vyporiadané, keď rozsudok Okresného súdu Senica č. k. 7C/221/2014-231 zo dňa 19.10.2017 doteraz nenadobudol právoplatnosť. V predmetnom byte strany žili spoločne do 30.4.2015, keď žalovaná sa z bytu odsťahovala dňa 1.5.2015. V roku 2015 poplatky spojené s bývaním v mesiacoch január, február a marec zaplatila žalovaná spolu so synom L. Y., pričom žalobca sa na týchto úhradách nepodieľal. Žalobca začal platiť náklady spojené s bývaním až od mesiaca apríl 2015. Okrem uvedených platieb preukázateľne zaplatil nedoplatok na spotrebe elektriny za obdobie od 12.1.2015 do 12.6.2015 spolu s poplatkom banke v sume 9,14 eur (nebolo to medzi stranami sporné), zaplatil náklady na výmenu pokazenej vodovodnej batérie a sifónu spolu v sume 80,30 eur, v máji 2015 uhradil daň z nehnuteľnosti Mestu F. v celkovej výške 9 eur, zaplatil poisťku poisťovni Allianz SP a.s. s poštovým spolu v sume 18,32 eur a za mesiac apríl 2015 zaplatil firme Slovakia Energy, s.r.o. Bratislava zálohovú platbu za odber elektriny v sume 20 eur. Žiadané koncesionárske poplatky v sume 27,84 eur preukázateľne neplatil a preto ani nemá nárok na ich náhradu. Podľa názoru súdu, keďže žalobca so žalovanou ku dňu vyhlásenia rozsudku sú spoluvlastníkmi predmetného bytu, žalobca má právo domáhať sa od žalovanej, aby sa podieľala 1/2-icou na nedoplatku za odber elektriny za január, február, marec a apríl 2015, čo predstavuje sumu 3,66 eur (sumu 9,14 eur žalobca zaplatil ako nedoplatok od 12.1.2015 do 12.6.2015, na 1 mesiac potom pripadá suma $9,14 : 5 = 7,312 \times 4$ mesiace / 2), 1/2-icou za nákup a inštaláciu vodovodnej batérie a sifónu, čo predstavuje sumu 40,15 eur (80,30 eur / 2), 1/2-icou na žalobcom zaplatenej dani z nehnuteľnosti, čo predstavuje sumu 4,50 eur (9 eur / 2), 1/2-icou žalobcom zaplatenej poisťky, čo predstavuje sumu 9,16 eur (18,32 eur / 2) a 1/2-icou žalobcom zaplatenej preddavku na elektrinu v mesiaci apríl 2015, čo predstavuje sumu 10 eur (20 eur / 2) spolu v sume 67,47 eur. Žalobca prevzal preplatok za plyn v celkovej výške 17,58 eur, z čoho ako sám uznal, patrí žalovanej suma 8,79 eur. O túto sumu potom súd znížil žalobcovi prislúchajúcu sumu 67,47 eur, teda žalobcovi by prináležala suma 58,68 eur (67,47 eur mínus 8,79 eur). Žalobca však nemá právo ani na zaplatenie tejto čiastky, pretože žalovanej nevrátil na ňu pripadajúci podiel preplatku za byt a vodu za rok 2015, ktorý prevzal v sume 726,18 eur. Aj keď žalovaná nebývala v predmetnom byte počas celého roka 2015, ale len prvé 4 mesiace, pričom všetky náklady na byt platila za mesiac január, február a marec 2015 výlučne žalovaná. Žalobca nevrátil žalobkyni za uvedené mesiace z preplatku za byt a vodu sumu 90,75 eur (726,18 eur / 2 12 mesiacov = 60,50 eur / 1 mesiac x 3 mesiace = 181,50 eur / 2). Keďže žalobcovi prináležiaca suma 58,68 eur je nižšia ako suma prináležiaca žalovanej vo výške 90,75 eur, preto žalobu v celom rozsahu zamietol.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v celom rozsahu odvolanie žalobca, ktorý ako vyplýva z obsahu jeho odvolania navrhol, aby odvolací súd jeho návrhu v celom rozsahu vyhovel. Odvolacím dôvodom vyplývajúcim z obsahu odvolania bolo to, že odvolací súd, ktorý vyplynul z obsahu odvolania bolo to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. V odvolaní uviedol, že žalovanej dal raz za pol roka 720 eur, pričom táto písomne potvrdila prevzatie peňazí, avšak sa stratil papier, ktorý uvedenú skutočnosť potvrdzoval.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 C. s. p.), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 C. s. p.), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 C. s. p.), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 C. s. p.), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 C. s. p.) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f/ C. s. p.), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 C. s. p.) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 C. s. p.), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 C. s. p.), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 C. s. p.), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C. s. p. a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 C. s. p.) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je dôvodné v zmysle § 387 C. s. p. potvrdiť.

5. Odvolateľ, ako vyplýva z obsahu odvolania, odôvodnil svoje odvolanie v podstate tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam § 365 ods. 1 písm. f) C. s. p., t. j., že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým

zisteniam. Ide o prípustný odvolací dôvod, preto odvolací súd meritórne odvolanie prejednal. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) C. s. p. je daný v prípade nesprávneho postupu súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov vykonaného dokazovania, teda v prípade, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli alebo neboli stranami sporu prednesené, prípadne nevyšli počas konania nijak inak najavo. Môže sa jednať aj o prípad, keď súd neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané alebo vyšli počas konania najavo inak. O nesprávne skutkové zistenie môže ísť aj v prípade, ak dôjde k logickému rozporu v hodnotení dôkazov, t. j. skutočnosti, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo vyšli v konaní najavo inak súd vyhodnotil tak, že to vyvolávalo logický rozpor. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1 a 2 C. s. p. alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192, § 193 a § 205 C. s. p., pričom sa jedná o také skutkové zistenia, na základe ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke.

6. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pokiaľ ide o zistené skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, pričom sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia s poukazom na ust. § 387 ods. 2 C. s. p. odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a odkazuje na stručné a správne odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie odchyliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dopĺňa iba nasledovné:

7. O. z. nemá žiadne ustanovenie, ktoré by upravovalo vzťahy medzi manželmi k spoločnému majetku vrátane jeho užívania v období, keď ešte nedošlo k vyporiadaniu ich zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva. Podľa § 853 ods. 1 O. z. občianskoprávne vzťahy, pokiaľ nie sú osobitne upravené ani týmto ani iným zákonom sa spravujú ustanoveniami tohto zákona, ktoré upravujú vzťahy obsahom aj účelom im najbližšie. Preto právne vzťahy týkajúce sa zaniknutého a dosiaľ nevyporiadaného bezpodielového spoluvlastníctva sa riadia ustanoveniami o bezpodielovom spoluvlastníctve (rovnako rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zb. 22 Cdo/2986/2000 z 11.7.2002). Bývalý Najvyšší súd ČSR už v rozhodnutí sp. zn. 3 Cz 19/74 (Cpj 86/1971, publikovanom pod R 42/1972 Zbierky súdnych rozhodnutí a stanovísk) zaujal právny názor, že i po zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov zostáva až do jeho vyporiadania každý z manželov vlastníkom celej veci obmedzený rovnakým vlastníckym právom druhého. Teda v zmysle vyššie uvedených právnych záverov sú tak žalobca ako aj žalovaná až do vyporiadania svojho BSM obaja vlastníkami celého podielu trojizbového bytu v F., X. ul. XXX/XX, byt č. XX, z ktorého sa žalovaná odsťahovala 29.5.2015.

8. Pri posudzovaní daného prípadu je na mieste použitie analógie zákona (§ 853 ods. 1 O. z.), pričom najvhodnejším sa javí použitie analógie s § 144 O. z., podľa ktorého veci v bezpodielovom spoluvlastníctve užívajú obaja manželia spoločne, spoločne uhradzujú aj náklady vynaložené na veci alebo spojené s ich užívaním a udržiavaním. Logickým výkladom textu tohto ustanovenia („ak manželia spoločne užívajú vec, potom spoločne uhradzujú aj náklady“) súd dospel k záveru, že ak ju teda spoločne neužívajú, nemajú povinnosť spoločne uhrádzať ani náklady vynaložené na vec alebo spojené s jej užívaním alebo udržiavaním, a teda v konečnom dôsledku z uvedeného vyplýva záver, že ak vec užíva výlučne jeden z bývalých manželov, mal by iba tento manžel (nie teda aj druhý z bývalých manželov, ktorý je síce spoluvlastníkom veci, ale vec nevyužíva a neužíva) platiť náklady na ňu, nakoľko iba tento bývalý manžel (ktorý vec užíval) ich spotreboval. Takáto situácia nenastala v súdenom prípade, nakoľko žalobca požadoval úhrady za obdobie po právoplatnosti rozvodu do doby vystaňovania sa žalovanej z predmetného bytu (elektrická energia, rozhlas a televízia, daň z nehnuteľnosti, poisťka, výmena batérie a sifónu). Vzhľadom k tomu, že žalovaná urobila voči žalobcovi prejav smerujúci k započítaniu, pretože mala voči žalobcovi vzájomnú pohľadávku, ktorej plnenie bolo rovnakého druhu, tak pohľadávka žalobcu voči nej uplatnená žalobou zanikla započítaním, keďže sa vzájomne kryla (§ 580 O. z.).

9. Preskúmaním veci odvolací súd nezistil existenciu dôvodov uplatnených v podanom odvolaní. Odvolacie námietky nie sú totiž podľa názoru odvolacieho súdu spôsobilé spochybniť správnosť napadnutého rozsudku. Základné právo na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Vyplýva preto, že základné právo na súdnu ochranu nespočíva len v práve domáhať sa

súdnej ochrany, ale ju aj v určitej kvalite, t. j. zákonom ustanoveným postupom súdu dostať. V zmysle ustálenej rozhodovacej činnosti Ústavného súdu s citovaným článkom Ústavy SR sa zaručuje ochrana viacerých záujmov, a to najmä práva na prístup súdu, práva na spravodlivý proces, ktorého základným predpokladom uplatnenia je nezávislosť a nestrannosť súdu, pričom ochrana podľa článku 46 ods. 1 Ústavy neznamená, že súd právoplatne rozhodne v prospech žalobcu (II. ÚS 71/97, III. ÚS 46/04). Nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhoví. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi.

10. Odvolacia námietka žalobcu spočívajúca v tom, že žalobca dal žalovanej naraz za pol roka sumu 720 eur, čo mu žalovaná potvrdila podpísaním potvrdenia o ich prijatí nemohlo mať vplyv na rozhodnutie súdu, pretože žalobca v základnom konaní neunesol dôkazné bremeno ohľadom tohto svojho tvrdenia, preto nie je spôsobilá spochybniť správnosť napadnutého rozsudku. Základné právo na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Vyplýva preto, že základné právo na súdnu ochranu nespočíva len v práve domáhať sa súdnej ochrany, ale ju aj v určitej kvalite, t. j. zákonom ustanoveným postupom súdu dostať. V zmysle ustálenej rozhodovacej činnosti Ústavného súdu s citovaným článkom Ústavy SR sa zaručuje ochrana viacerých záujmov, a to najmä práva na prístup súdu, práva na spravodlivý proces, ktorého základným predpokladom uplatnenia je nezávislosť a nestrannosť súdu, pričom ochrana podľa článku 46 ods. 1 Ústavy neznamená, že súd právoplatne rozhodne v prospech navrhovateľa (II. ÚS 71/97, III. ÚS 46/04). Nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhoví. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi.

11. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej z dôvodu jeho vecnej správnosti podľa § 387 ods. 1 a 2 C. s. p. potvrdil, čo sa týkalo aj vecne správneho rozhodnutia o trovách prvoinštančného konania.

12. Podľa § 396 ods. 1 C. s. p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

13. Podľa § 255 ods. 1 C. s. p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

14. Podľa § 262 ods. 1 C. s. p. o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

15. Podľa § 262 ods. 2 C. s. p. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 396 ods. 1 C. s. p. tak, že procesne plne úspešnej žalovanej priznal proti žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, a to z dôvodu, že strana, ktorá mala plný úspech vo veci (žalovaná), má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala (žalovaný), keď nevidel dôvod pre aplikáciu § 257 C. s. p.

17. K prijatiu tohto rozsudku došlo pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (čl. I § 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.